

VASS NORBERT

Anyaföld

Neszt hallok. Emberi nesz. Négy láb és a két szív egyszerre dobban a tiszta éjszakában, mint valami vad, ősi sámánhangszer. Titkos szavakat suttognak egy ezredéves csodáról, ami lágy, mint a tavaszi szellő, és éltet, mint a nyári zápor. Lassan egymás mellé heverednek. Kontúrjuk eltakarja előlem a Holdat, de átmeneti vakságom sem zavar meg abban, hogy velük együtt csodáljam az égbolt káoszának tökéletes rendjét. Testük pórusain keresztül eljut hozzám a csillagok fényének perzselő forrósága. Órákig nézik Egymást és az Eget, és Egymásban látják a Mindenséget.

A pirkadat aztán ismét egyedül talál. Ők megleptek, testükben a holdfény-boldogsággal. Tompán nyújtózom el és próbálom kikerülni az első fényszuronyokat, de azok kegyetlenül szagatják szét álmaid vásznát. Seregnyi állat rohan az erdő irányába. Félnek. Érzem, hogy félnek: az a kapkodó rendezetlenség ahogy belém vájják patájuk szaruját, erről árulkodik. A bizonytalanság biztos tudása mozgatja őket. Irány az erdőbe, hisz valami olyan következik, amit még sosem láttunk - gondolják. Mennyi erő van bennük, mégis milyen gyengék, tehetetlenek. Hisz még korán van a vadászidényhez. Vajon mi történhetett?

Puskaropogás. Az a jellegzetes hang, mely egyszerre jelent gyávaságot és hatalmat, mely közellé teszi a távot, hogy egy szikrával tüzet oltson ki. Itt vannak a vadászok. Gyors lépteik zajától összerезzen az erdő, és az ágak továbbsuttogják vad lövedékeik ordítását. Egyikük a földre veti magát, és kúszni kezd. Teste lassan mozog, szíve gyorsan ver. Gyöngyöző homokkal a ravaszt markolja. Félelme az űzött vadé. Aztán egy társa szédül mellé. Egymásra néznek. Eltakarják előlem a Napot. Ebben a forró sötétségben emberalak bíborszőnyeg ég bőrömre, és szirupos, lágy anyag folyik szét pórusaimon. Még

hallani a fegyverek ugatását, melyben eltorzult kiáltások vesznek el, aztán csend lesz.

A Nap lebukik. Erős talpak éles szerszámokat szúrnak belém. Rést vájnak, a résbe két testet dobnak, majd visszatemetik a halmokat. Egymás mellett hevernek. Kontúrjaim eltakarják előlük a Holdat. Időtlen vakságukban meglátják az égbolt káoszának tökéletes rendjét. Aztán vándorlás indul a föld alatt: rettentő küldöttség fogadja a visszatért testeket.

Líra – Dettusnak

Voltam a sziget utolsó fűzfája,
A „meddig” és a „miért” –
Voltam a próza halvány betűje,
Az agyba fúródó bágyadt molotovszilánk.

Éreztem a halálraszántság ócska pátoszát,
A diadal lehangoló katatóniáját,
A tűzvészben gyújtott gyertyaláng magányát.
Éreztem az égető Ébren álmodást.

Voltam Júdás döbbent Ateizmusa,
Az elme zátonyán megfeneklett Apokrif gondolat.
A Rend által elítélt Káosz, a Káoszba behalt Rend
A névtelen tömegsírokat keresztelő ágylóveg.

S most ember vagyok.
Veled,
Melletted,
Érted.